

paa det Standpunkt, hvorpaa vi hidtilbage have staaet: Komme I til Erkjendelse af, at I trænge til Et eller Andet, saa beviis Eders Erkjendelse derved, at I ere villige til af egne Midler at gjøre Noget.

Med Hensyn til de beqarterede Kjøbsteder indeholde Anmærkningerne et Slags Aerkjendelse af, at man føler, at der er noget Dyrt, noget Kostbart ved Udredningen af Indquarterings-Godtgjørelsen. Vi ville imidlertid vanskelig komme til at rette paa dette Forhold, naar vi ikke fastholde, hvad Militairplanen har grundlagt, nemlig, at der i Frevstid skal gives faste Garnisonssteder, som ikke kunne ombyttes uden ifølge en Lovbestemmelse. Jeg vil bede den ærede Indenrigsminister som Mellemmand at interessere sig for at faae denne Sag ordnet med Monarchiet; jeg troer ikke, at vedkommende Ministerium under Fællesmonarchiet er berettiget eller forpligtet til at gjøre Andet, end hvad det nu gjør, men det er dog bedst at komme overeens med Vedkommende under Fællesmonarchiet om en Forandring heri. Naar man først fastsætter, hvilke Byer der skulle være Garnisonssteder, kunne vi tage under Overveelse, om ikke de Udgifter, som lidt efter lidt paabyrdes Statskassen, ere saa store, at vi hellere maae bygge Casernee; Militair-Casten vilde være bedre tjent dermed, og naar det kostede os mindre, vilde vi ogsaa være bedst tjente dermed. Om Casernee end komme til at staae ledige i enkelte af disse Byer, ville vi dog kunne vinde Saameget ud af dem, at Bygningsomkostningerne derved blive dækkede; men nu vore Begquarteringsudgifterne stadigt og kunne overmaade let vore endnu mere. Jeg kan ikke sige, at det, der bydes Manden, er ubilligt, men, som sagt, Udgifterne vore paa den Maade stadigt.

Jeg vil dernæst spørge den ærede Minister, om der forsøges Noget med den grønlandske Handel. Jeg har faaet et Slags Svar derpaa i et Actstykke, som er deelt omkring til os, et Actstykke, som, det kan jeg ikke nægte, forekommer mig interessant, men det er tillige noget fortvivlet. Det seer nemlig omtrent ud, som om der, efter alle de Forsøg, der ere gjorte med Grønlanderne, nu kun er eet tilbage, og

det er at prøve paa, om ikke Grønlanderne, ved at vende tilbage til en tidligere Tilstand, hvor de sølte sig som Medlemmer af et Samfund, kunne forhindres fra at uddøe, da deres Undergang i modsat Fald vil være vis. De kunne ikke mere lave Vaade, og, om de end ved deres Fangst paa den gode Tid af Aaret opsamle sig Endeel, saa spise de paa den Tid saameget Kjøb, at de døe af formeget Kjøb, og i den knappe Tid døe de af Sult, saa at det seer sørgeligt ud med Grønlanderne, og jeg vil derfor, som allerede antydet, spørge den ærede Minister, om han ikke tænker at gjøre Noget i denne Retning.

Der er ogsaa en anden Retning — og det er meget sørgelig —, hvori Udgifterne paa vore Budgetter stadigt vore; det er nemlig Fangerens Antal og Udgifterne til dem. I den Anledning skal jeg tage mig den Frihed at fremsætte nogle Bemærkninger, men jeg kan meget let forstaae, at man vil trække paa Smilebaandet ad dem; der er dog maaffee Noget deri, som kan fortjene Overveelse. Hvad gjør man ved Personer, som ere syge? Man lader den Commune, hvor de have deres egentlige Hjemsted, sørge for dem, om de ogsaa ere blevne syge paa et andet Sted. Skulde det ikke være rigtigt at betragte dette tiltagende Antal af Forbrydelser tildeels som en Sygelighed og lade Communerne føle, at den Commune er bedst stillet, som har stikkelig Folk, men at den er slet stillet, i hvilken mange Forbrydelser forefalde. — Naar man gik frem paa den Maade, kunde det maaffee være, at Communerne ved et bedre ordnet Fattig- og Forsørgelsesvæsen stræbte derhen til, at der blev færre Forbrydere. Man kan ikke nægte det som en almindelig Sætning, at i de heldige Aar, hvor der er Beskæftigelse nok, og hvor et vist Antal af de mere voldsomme Individer er under saadanne Forhold, at man kan ave dem, kan bruge dem til Nytte — i saadanne Aar tage Forbrydelserne af, og naar derimod det Modsatte indtræder, tage de til. Skulde det nu ikke være muligt at finde paa et Middel derimod? Dette med Hensyn til Antallet. — Hvad nu angaaer Udgifterne til Fangerne, skal jeg gjøre opmærksom paa, at vi, foruden hvad Huusly koster, i Diebliffet